

urzica

ANUL XII • Nr. 24 — 31 DECEMBRIE 1960 — 16 PAGINI — 1,50 LEI

BUCUREȘTI 1961

MOȘ GERILĂ: — Eu le fac lor surprize? Ei îmi fac mie în fiecare an!

Desen de NELL COBAR

ANUL 1960: — Bine ai venit!
ANUL 1961: — Bine te-am găsit și-ți mulțumesc că mi-ai pregătit terasamentul!

ÎN CĂUTAREA LUI MOȘ GERILĂ

Umoristul are-o treabă dificilă
Trebuie să scrie despre Moș Gerilă
Note și impresii sau un interviu
Ori ceva, în fine, colorat și viu.
Unde să-l găsească pe blîndul moșneag
Cu desaga plină prinsă de toiag.
— Ce să fac? Imi vine să m-arunc sub tren
Mormăi în sine.

— Du-te pe teren!

Ii răspunse-o voce, plimbă-te nițel
Și e imposibil să nu dai de el.
Și porni agale umoristul meu
Fără nici o țință, înspre Ateneu.

Cînd, deodată-o mare de lumini diverse
Incepu s-apară și să se reverse
Prin multicolore valuri care ard
Din calea Victoriei pînă-n bulevard
Un oraș de becuri și de jucării
Risuri cristaline, hore de copii...

Iată și belșugul marilor vitrine,
Forfotă pe uliți și prin magazine,
Geamurile clare reflectează-n stradă
Pe asfaltul neted, fără de zăpadă,
Pete de lumină, umbre nefirești
Și-un brădet de aur crește la ferești.

Iată Capitala în decor nocturn,
Din lumini fișnește ager blocul turn.
Vastele construcții ies din șantiere,
Înnoind traseul marile artere...
Numai Moș Gerilă nu vrea să se-arate.
— Unde umblă-această personalitate?

Vocea îi răspunse:

— Eu una socot

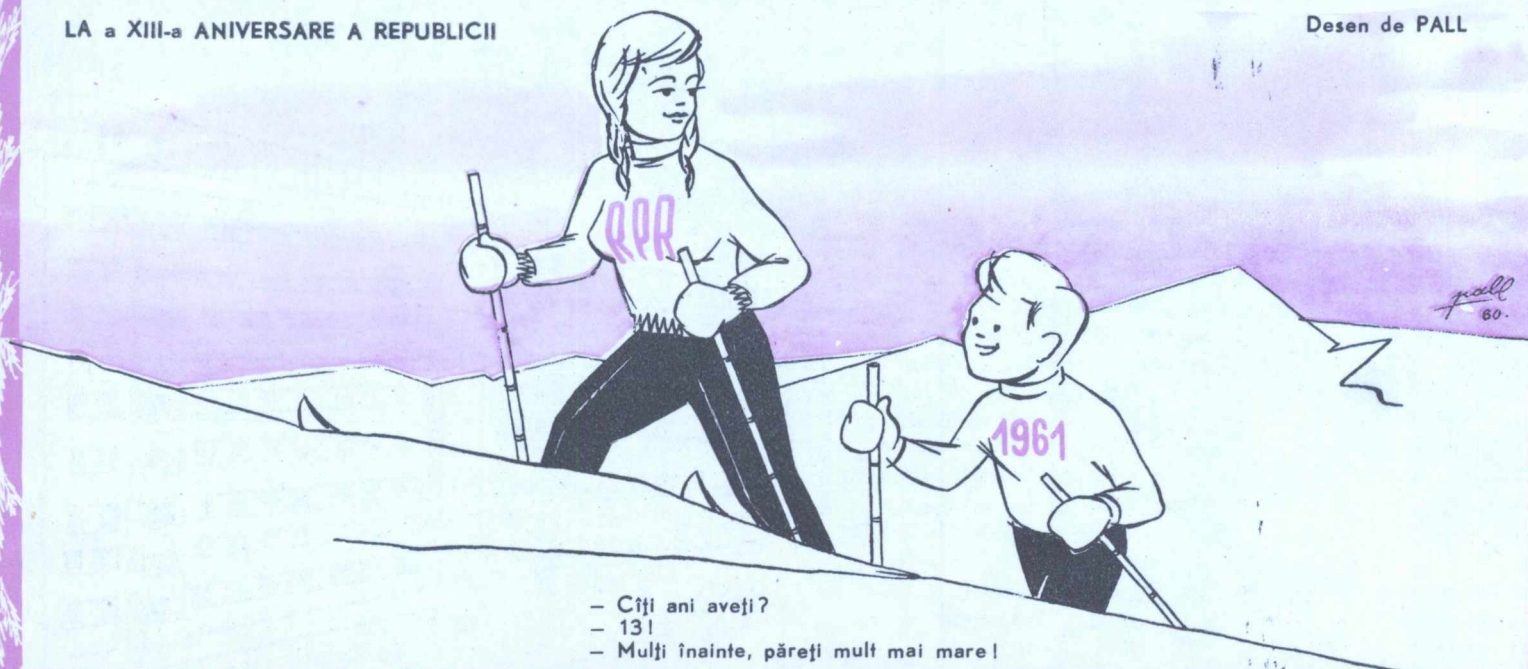
Că acel ce-l cauți este peste tot.
De n-ai dat de dînsul, caută-l din nou,
Uite-l cum zîmbește larg de pe panou,
Are zeci de chipuri, ba cîteodată
Ia înfățișare gingașă de fată,
Harnică, vioaie, ce răstoarnă norme.
Azi Gerilă are mii și mii de forme:
Oțelar de frunte, tractorist, sudor,
Scriitor de vază sau inovator,
Dînsul întrunește foarte multe haruri,
E modest, destoinic și... ne face daruri
Multe și utile în fiecare lună,
Plin de sirguintă și de voie bună.

Și-nțelese iute umoristul meu
Ceea ce, desigur, nu era prea greu,
Cum că Moș Gerilă este... V-ați ghicit?
Nu scriu mai departe, fiindcă l-ați ghicit!

PAVEL MIHĂILEANU

LA a XIII-a ANIVERSARE A REPUBLICII

Desen de PALL

— Cîți ani aveți?
— 131
— Mulți înainte, păreți mult mai mare!

O masă de Pomina

Anul trecut am hotărât să facem revelionul la noi. Și la fel cum au procedat și amicii noștri în anii trecuți, am utilizat și noi sistemul pic-nic: fiecare invitat pregătește câte un fel de mâncare și-l aduce în seara revelionului. Ne-am adunat deci în consiliu de familie, mama, tata, soția și eu, să stabilim cui și ce repartizăm. Primul a vorbit tata: „Dragii mei, încep eu, cred că sînteți de acord că în seara revelionului unul din felurile cele mai importante și care nu trebuie să lipsească sînt sarmalele! Noi o să punem la dispoziție vinul, sifoanele și cafelele! Dar problema e cine face sarmalele!“ „Să le facă Popeasca, a sărit mama. Le face grozave!“ Tata a clătinat calm și atotștiutor din cap. „Nu! Popeasca le face prea grase! Și cu ficatul meu, nu mă joc! Cele mai bune sarmale le face Dumitreasca!“ „Dumitreasca?! a sărit soția. Dar dumneata știi că pune la piper că-ți omoară și trei ficați, nu unul? Auzi! Dumitreasca! Dumneata ai auzit de sarmalele Vasileștii? Un deliciu! Nici prea grase, nici prea piperate și carnea bine tocată! Vasileasca să le facă!“ Tata însă era hotărât: „Dacă nu le face Dumitreasca, eu mă culc la ora 10!“ Mama și ea: „Dacă nu le face Popeasca, pe mine să nu mă chemați la revelion!“ Și încep să plîngă: „Auzi! Se face revelionul în casa mea și eu să nu fiu invitată!“ Soția însă nu s-a lăsat mai prejos: „Nu fiți încăpățînați! E o copilărie să vă certați pentru Popeasca sau Dumitreasca! Să le facă Vasileasca și gata! Eu știu ce spun!“ M-am ridicat atunci eu: „Uite ce propun! Dacă nu sînteți de acord ca sarmalele să fie preparate de Grigoreasca, întrucît după mine numai dînsa știe să facă adevărate sarmale, atunci propun să renunțăm, să facem revelionul la restaurantul din colț, unde e ieftin, curat, bine pregătit și are și muzică!“ Au sărit toți că amicii au fost anunțați, că avem muzică la radio și, în sfîrșit, am trecut iar la sarmale.

Am discutat în noaptea aceea pînă la 12, dar n-am ajuns la nici un rezultat, întrucît fiecare ținea la sarmalele lui. De cele-

late feluri nici n-a mai venit vorba. Mai erau pe listă pateuri, salata de boeuf, friptura, tartinele, torta, dar întrucît nu se ajunseseră la un rezultat în privința sarmalelor, ne-am culcat toți enervați și supărați unul pe altul. A doua seară, lucrurile s-au petrecut la fel. Și după trei seri era revelionul. Și mi-a venit o idee. Dimineața, cum am ajuns la birou, am pus mîna pe telefon: „Alo, Grigoreasca! Bună! Uite ce-il am hotărît că mîine seară tu să aduci sarmalele! Bine? Da! Bravo! Adu și două pîini! La revedere, pe mîine seară!“

Am venit acasă liniștit și mi-am declinat orice răspundere: „Faceți ce vreți! Puțin îmi pasă ce sarmale o să mînc!“

.....
În seara revelionului, la ora zece, masa era pusă și noi patru mai așezam ultimele pahare cînd deodată a sunat cineva la ușă. Erau Grigoreștii. El avea în brațe o cratiță uriașă și ea un pachet. „Voi ce-ați adus?“ face tata. „Sarmale! răspunde Grigoreasca. Așa mi-a comunicat feciorul dumitale.“ Tata s-a întristat brusc și a șoptit apoi: „Și în pachet ce aveți?“ „Două pîini“. Toată familia mea s-a înnegurat subit, numai eu radiam de bucurie. „Lăsați, o să vedeți că am avut dreptate!“ Și a sunat iar. Erau Vasileștii. El avea în brațe o cratiță mare și ea un pachet. „Ce-ați adus?“ întreabă mama. „Păi, sarmale! Nora dumitale a făcut comanda!“ Mama s-a făcut verde. „Și în pachet ce ai?“ „Două pîini“. Mi-am spus imediat că două porții de sarmale n-o să strice la nimeni. „Nu-i nimic, dați-le aici să le pun la încălzit!“ Cînd m-am întors din bucătărie, s-a auzit soneria. Erau Popeștii. El avea în brațe o cratiță uriașă și ea un pachet. „Ce ai acolo?“ am întrebat eu cu glas tremurat. „Sarmale! rosti Popeasca. I-am făcut plăcerea mamei tale care mi-a telefonat“. „Și în pachet ce ai?“ „Două pîini!“ Tata parcă dădea în gîlbinare, nevastă-mea se așezase la masă cu capul în palme, eu începusem să vorbesc mai greu, numai mama parcă se mai liniștise. Iar Grigoreștii și Vasileștii

fierbeau. După un minut au discutat ceva cu Popeștii și, după două minute, fierbeau și Popeștii. Și a sunat iar: erau Dumitreștii. El avea în brațe o cratiță uriașă și ea un pachet. „Ce aveți acolo?“ întrebarăm toți invitații plus familia: „Păi... sarmale! făcu Dumitreasca nedumerită de asemenea primire. Tatăl dumneavoastră mi-a telefonat!“ „Și în pachet ce aveți?“ răcni corul. „Două pîini!“ Toată lumea căzu ca opărită pe scaune. Primii șase invitați care tremurau de furie i-au luat în mijlocul lor pe noii sosiți și, după două minute, tremurau toți opt. Noi, cei patru din familie, ne uitam triști unul la altul, iar cei opt se uitau să ne înghită pe noi. Și, după o clipă, corul invitaților izbucni: „Bine, nenorociților, ce-ați făcut? O să mîncăm toată noaptea sarmale cu pîine?“ „A...a... avem și vin... cu...sifon“... încercai eu. „Dar cum ați făcut una ca asta?“ răcni Vasilescu. Și atunci a început furtuna. A trebuit să spunem că mamei îi plac sarmalele Popeștii, că tatii ale Dumitreștii și așa mai departe. Și că de aici a ieșit toată încurcătura: fiecare dintre noi și-a comandat sarmalele lui. „Bine, oameni buni, suspină Popescu, dar să mai fi avut barem o tartină, o friptură, o salată...“

În clipa aceea sună la ușă. „Cine o fi? se miră mama, că doar n-am mai invitat pe nimeni!“ „Deschide!“ îmi porunci tata. Era o vecină. „Nu vă supărați, zîmbi ea, sînt singură acasă, soțul meu e pe teren, mă primiți și pe mine la revelionul dumneavoastră? Mai ales că am pregătit și eu câte ceva.“ „Ai pregătit? am strigat noi. Vino! Adă. Să trăiești!“ Și ne-a revenit buna dispoziție. Peste o clipă, vecina s-a întors. Avea în brațe o cratiță mare. În casă s-a lăsat o liniște adîncă. „Ce ai acolo?“ se auzi o voce ca de la o mare depărtare. „Sarmale!“ „Ieși!“ a tunat corul nostru.

Dar după aceea am chemat-o înapoi. Și ne-am dus toți să facem revelionul la restaurantul din colț.

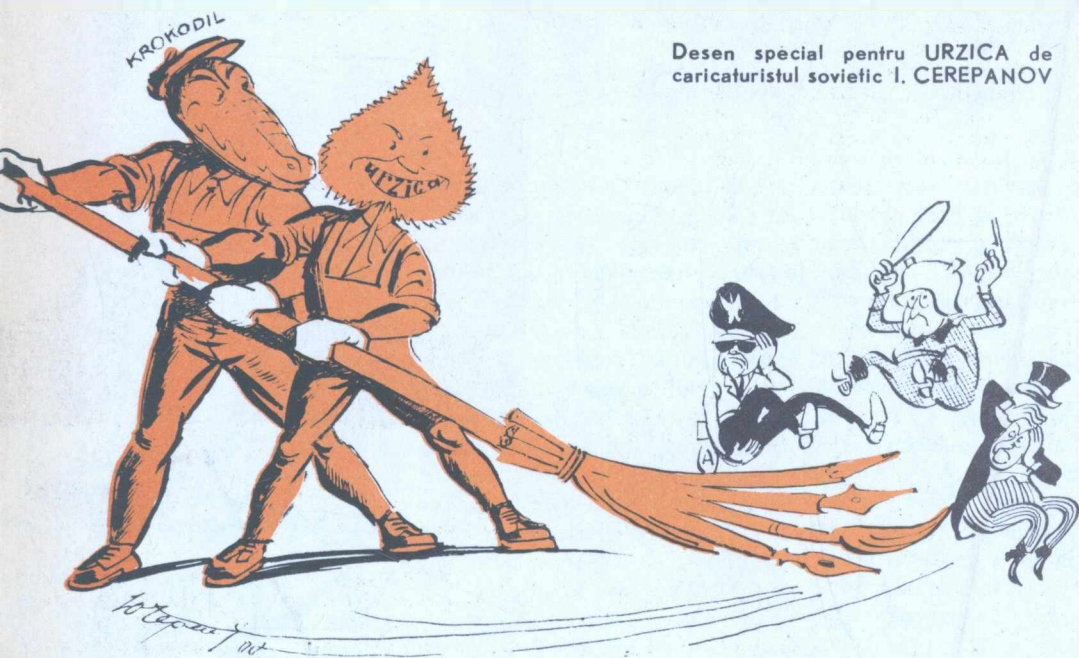
Avea niște sarmale grozave!

SADI RUDEANU

OASPEȚII NOȘTRI

Scriitorul sovietic Boris Egorov, redactor șef adjunct al revistei de satiră și umor „Krokodil”, a fost de curînd oaspetele revistei noastre. Publicăm alături una din schițele sale.

Desen special pentru URZICA de caricaturistul sovietic I. CEREPANOV

— Cu două mîini e bine, dar cu patru și mai bine.

De revelion, inginerul Krivțov a fost invitat la vechiul său prieten și coleg Serghei Sergheievici Petrov. Pentru ca să mai prindă ultimele clipe ale anului vechi, s-a stabilit ca ora de întîlnire să fie zece și jumătate.

Fix la zece și douăzeci și cinci de minute, inginerul Krivțov cobora din autobuz, cu agenda într-o mînă și cu sticla de șampanie în cealaltă. Pentru ce luase sticla bănuiește oricine, dar pentru ce luase agenda bănuiește numai cine știe că Serghei Sergheievici Petrov s-a mutat de curînd într-o casă nouă. Deci la o adresă nouă.

„Care va să zică așa — repeta Krivțov citind din agendă — cvartalul de locuințe 14, casa nr. 4-A, corpul L, apartamentul 137”.

Tot învîrtindu-se prin cartierul cu locuințe noi, Krivțov opri o bătrînică:

— Mătușico, care ar fi pe aici casa nr.4-A, corpul L?

— 4-A? L? Aha, L! Păi tot ce-i aici în dreapta, cred că-i 4-A. Care-o fi L, nu știu, dar numără și mata, că doar cunoști alfa-betul...

Și, în timp ce inginerul Krivțov număra casele în ordine alfabetică „A,B,C,D,E,F, G,H,I,...” bătrînică îi mai dădu unele explicații suplimentare:

— Așa-i cînd cartierul e nou. Străzile n-au încă nume. Și, pe deasupra, casele seamănă între ele, parcă-s gemene. Știu pe cineva care a plecat pînă la piață și i-au trebuit pe urmă două zile ca să nime-rească înapoi acasă...

— ... J.K.L.! — răspunse Krivțov automat. Mulțumesc! Bună seara!

Urcă etajele în goană și, gîfîind, apăsă butonul de sonerie al apartamentului 137. Pe urmă intră într-un interior — și strînsese mîna cîtorva persoane, care se vede că porniseră revelionul de cu seară.

— Încă un întîrziat! — strigă careva. Să-i dăm amendă.

Amenda era un pahar de vin vechi, pe care Krivțov îl bău pe nerăsuflăte, ca să nu

Instantaneu

Pe fiecare brad cite-un canaf.
Decor de iarnă. Liniște calmantă.
Doar un schior alunecă pe pantă
— Alică minusculă pe-un cearceaf —

Dar cursa lui sîrșește în zăpadă
Cu tumba devenită de rigoare.
Desigur, pentru data viitoare
Schiorul și-a propus să nu mai cadă.

În necuprinsul alb sub cerul gri
Întinerit sudorul Stan Vasile
De cînd e la odihnă, de cinci zile
Urmează dimineața curs de schi.

Căzut pe spate în troianul moale
Eroul nostru reflectează-n sine
C-a învățat să cadă foarte bine.
Curînd va învăța cum să se scoale.

Trîntit în peisajul hibernal
Sudorul se gîndește plin de teamă
Că poate fi subiect de epigramă,
De fapt e un subiect de madrigal.

MIRCEA PAVELESCU

O S E H I

Cică, mulți oameni cînd sînt mulțumiți își freacă mîinile. Așa sînt și eu acum, numai că eu îmi frec cuțitele. Nu-mi pot freca mîinile, căci sînt în exercițiul funcțiunii de vînzător la centrul de carne. Am și motiv să fiu mulțumit, ba chiar fericit. Mai am o oră de servit pe acești cetățeni nerăbdători și carnivori care se înghesuie în fața cîntarului, și gata. Mîine plec cu nevastă-mea și cu familia Popescu pe munte, în excursie. Adică, pentru două zile, adio nervi, adio antricoate prost tăiate, adio os prea mare și diverse necazuri cu autografe răuvoitoare în condica de reclamații.

Ah, muntele! Liniște, brazi și zăpada imaculată în care schiurile lasă o urmă șerpuiindă, așa cum lasă cuțitul meu în slănina asta de porc.

— Tovarășe vînzător, te-am rugat să fie mai slabă!

Ei, poftim, cică să fii fericit. Tocmai voiam să-mi imaginez și eu un slalom artistic printre doi brazi, cînd vine dumneaei, o clientă oarecare, să-mi strice tot cheful.

— Lasă, tovarășă, că e bună! mă răstesc eu de după teighea, cîntărind-o cu un ochi milos, văzînd cît e de pipirie. Să te mai îngrăși și dumneata puțin.

— Asta nu-i treaba dumitale! mitraliază verbal clienta cea cu lipsă la cîntar. Te-am rugat să-mi dai carne de tocat, și uite ce mi-ai pus.

— Ia nu mă mai toca la cap, cucoană, urlu eu la ea împăciuitor, ca să termin discuția. Nu vezi că mai am de urlat și la alți clienți? Gata! Altul!

Noroc că azi sînt fericit, că altfel îi ziceam vreo două să-i piară pofta de carne macră și să treacă la regim vegetarian. Dar clienta cea slabă n-avea de loc de gînd să mă slăbească. A urcat vocea cu încă patru semitonuri și a cerut condica. Hait! S-a dus dracului toată mulțumirea. Cuvîntul condică e pentru mine similar cu cuvîntul „sat” pentru vîru-meu, agronomul. Adică, mă irită. Și eu cînd mă irit, mă enervez de-a binelea, deși de felul meu sînt blind ca un miel la tavă. Ei și dacă devin furios, e jale! Faptul că zbir diferite vorbulițe și com-

Apropo de miezul noptii

de BORIS EGOROV

supere pe cei din jur. Și în timp ce o mină necunoscută îi aducea porția de salată, inginerul privi cu curiozitate în jur. Nu cunoștea pe nimeni. Nici măcar pe Serghei Sergheievici nu-l zărea nicăieri. O bănuială tragică îl cuprinsese.

— Dar gazda?! — rosti el tare. — Gazda de ce nu e între noi?

— Este printre noi! — rosti atunci cu chef un mustăcios. Eu sînt gazda.

Krivțov scăpă furculița din mîna. A urmat un minut de liniște desăvîrșită, după care izbucni ca o explozie un vacarm general. Unii rîdeau. Alții strigau. „Ai greșit adresa, șefule!“ O femeie se apropie și-l întrebă cu aerul cel mai serios:

— N-oi fi vreun hoț?!

Pe scări, Krivțov fu ajuns de un băiețandru: — Nu vă supărați! Ați uitat sticla cu șampanie la noi.

Jos, în stradă, a aflat că intrase într-adevăr în casa nr. 4-A, în corpul L, sunase la apartamentul 137, dar toate acestea aparțineau cvartalului 13 și nu cvartalului 14, cum era notat în agenda lui.

Firește, numaidecît inginerul porni să caute cvartalul indicat. Și-l găsi. Găsi și apartamentul, unde, pentru întîrziere mai bău un pahar de amendă, după care ieși scuzîndu-se... Era apartamentul 137 al corpului L de la numărul 4 (fără „A“).

Nimeni nu fu în stare să-i explice cam pe unde vine numărul 4-A. Așa se face că omul cu sticla de șampanie rătăci multă vreme pe străzi, rostind ca un blestem: „A,B,C,D,E,F,G,H,I,J,K,L...“ Dar totul era inutil. În următorul apartament 137, unde apucă să guste, în afară de amendă, și cîteva sandvișuri, află că prin partea locului corpurile de clădire nu stau așezate în ordine alfabetică. Stau așezate în ordinea în care au fost terminate. Lîngă litera „B“ poate sta foarte bine litera „P“, dacă imobilele au fost terminate în aceeași zi. Așa că toate speranțele pe care și le pusese Krivțov în cunoașterea la perfecție a alfabetului s-au spulberat. În capul lui, literele se amestecau fără nici un sens, iar pietonii grăbiți ascultau cu uimire pe omul cu sticla de șampanie, care-l întreba:

— Nu știți unde vine cvartalul L, casa numărul 14, corpul 137-A?

Acele ceasornicului se apropiau vertiginos de ora 12, cînd Krivțov hotărî o ultimă încercare: să meargă la miliție. La miliție, în seara aceea era lume multă, iar milițianul de serviciu nu prididea să dea explicații la toți acești rătăciți care veniseră să se lămurască unde vin casele, corpurile și cvartalele.

Krivțov începuse să se plictisească de-a binelea, cînd cineva îl apucă de braț:

— Mitea!

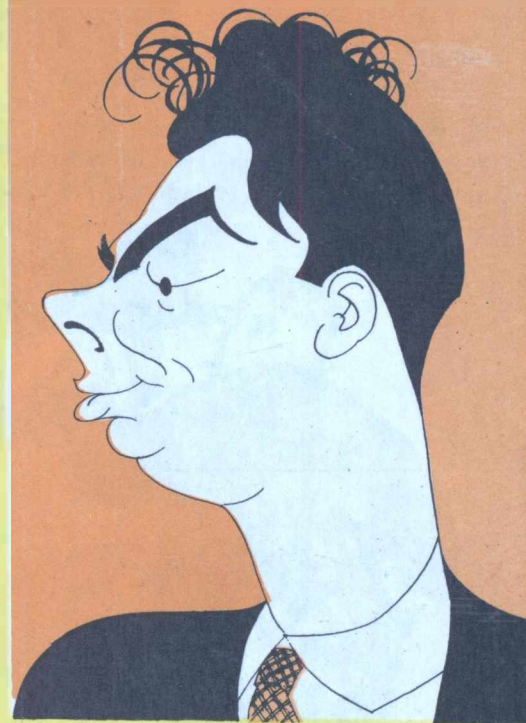
N-a fost greu să recunoască pe un vechi coleg de școală.

— Petea! Și tu te-ai rătăcit?

— Și eu. Dar acum sîntem salvați.

— ??

— Văd că ai șampanie la tine. Aici, la miliție, e cald. Facem revelionul împreună? Mai sînt trei minute...

BORIS EGOROV,
văzut de caricaturistul I. ROSS

La douăsprezece fix, foștii colegi beau șampanie. Krivțov, recăpătîndu-și buna dispoziție pierdută, spuse colegului său:

— Niciodată nu mi-am închipuit că-i așa de plăcut aici, la miliție... Dar la mine acasă să știi, e și mai plăcut. Vino negreșit să mă vezi. Notează adresa mea: Cartierul „Seventi“, cvartalul 11, casa nr. 7/8, corpul G., apartamentul 241...

ȚĂ EU NERVI

plimente la adresa nemulțumitului, de o șterg toți clienții din prăvălie, asta n-ar fi nimic. Deh, cîte nu zice omul la furie. Dar nervos cum sînt, și cu cuțitul în mîna, mi s-ar putea întîmpla chiar o nenorocire. Așa cum s-a și întîmplat odată, cînd am tăiat o frumusețe de mușchi, pus de o parte pentru nașamea și l-am scăpat pe cîntar unuia cu calitatea I. Dar de

data asta am azvîrlit cuțitul, am închis strîns pumnii și am deschis gura. Și cînd deschid eu gura, nu există să nu-mi conving interlocutorul. Așa că am convins-o și pe madam Pirpiriu de s-a dus învîrtindu-se.

Cînd am văzut-o plecînd mi-a revenit voia bună și am strigat după ea:

— Mai poftiți pe la noi! că sînteți slăbiciunea mea.

Restul clienților au fost oameni de treabă și au stat cuminți, ca la dentist, pînă i-am terminat pe toți.

Cînd eram echipați, cu rucsacurile pregătite, gata să plecăm la

gară, sună telefonul. Erau Popeștii care și-au adus aminte că au uitat să ia găina proiectată și mă rugau pe mine, ca specialist, să cumpăr în drum spre gară niște mușchi pentru grătar. Ne-am dat întîlnire pe peron și am plecat în căutarea unui centru de carne. Găsesc centrul, intru și cer două kilograme de specialități.

— Nene, zic, te rog să-mi dai un mușchi de la ceafă.

Vînzătorul își ascuțea tacticos cuțitul și nici nu mă văzu, parcă eram omul invizibil.

— Dragă colega, îndrăznesc iar, mă grăbesc!

— Care colega? mîrii omul. Eu îs bărbat, nu muiere. Ori n-ai învățat gramatică la școală?

— Nene, lasă gramatica, că-s grăbit...

— Stai, bre, că doar nu pierzi trenul.

— Ba să știi că-l pierd. Te rog...

— Întîi trebuie să împărțim carnea pe calități. Nu te grăbi, că ești primul la rînd.

Și vînzătorul se apucă tacticos de treabă. Eu mă schimbam de

pe un picior pe altul, mă uitam la ceas și simțeam că mă ia cu nervi.

— Tovarășe, izbucnesc după vreun sfert de oră, ai de gînd să-mi dai mușchiul, sau...

— Ai răbdare, amice, că la noi e cu dichis. Întîi pregătirea...

— Ce pregătire, tovarășe? țip la el. De o jumătate de oră frece cuțitele alea și n-ai servit pe nimeni...

— Ei, ho! Că n-o fi foc! mi-o tăie el. Ai și dumneata răbdare ca ceilalți. Nu vezi ce cuminți stau?

Simțeam că mă sufoc de furie.

— Tovarășe! răcnesc. Îți bați joc de noi?

— Ia ascultă, măi nemîncatul! urlă vînzătorul sfredelindu-mă cu o privire să mă bage în pămînt, nu alta. Tu să nu zbieri la mine în prăvălie,

Tiii! Formidabil! Vedeam negru, albastru, gri-fer, mă rog, o furie tehnicoloră mă stringea de gît de-mi pierise și glasul de indignare. Așa ceva n-am mai pomenit. Auzi purtare la un vînzător față de client! Și ce expresii! Cu o voce

dezarticulată de supărare, am tunat:

— Condica!
— În fond ce-ai vrut dumneata, tovarășe? schimbă vînzătorul tonul.

Aha! știam eu că acest cuvînt magic o să-i moaie obrăznicia.

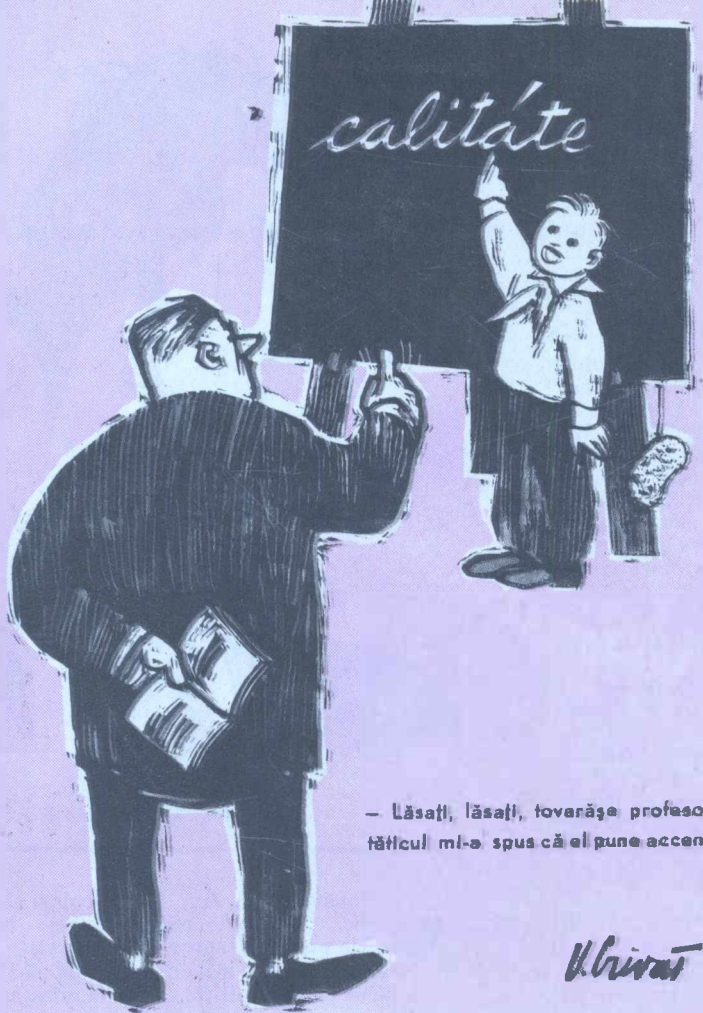
— Mușchi, tovarășe. Mușchi de la ceafă.

— Hă! Păi de ce nu spui așa, nene, și faci scandal? Mușchi nu avem. Poftim condica.

Am crezut că-mi vine damblaua. Am luat condica și i-am ars o reclamație pe două pagini să se învețe minte cum să se poarte cu clienții.

Cînd am ajuns la gară, acceleratul plecase de cinci minute. Nevastă-mea și Popeștii erau furioși să mă înghită, nu alta. Eu în schimb mă răcorisem. L-am încondeiat pe vînzător în condică să mă pomenescă! Și cînd te gîndești că mi-a dat condica cum i-am cerut-o! Probabil e începător în meserie.

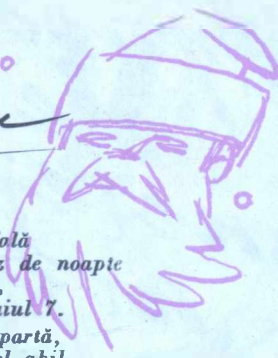

— Lăsați, lăsați, tovarășe profesor:
tăticul mi-a spus că el pune accentul

Ucrinat

Bătrînul legendar

Purtat peste coclauri de-a vîntului rafală
Urmază și sosească din nou în miez de noapte
C-o punctu alitate pe drept proverbială,
Că doar e Moș Gerilă și nu... tramvaiul 7.
În raita c-o dă dinsul de toate să împartă,
Precum stă scris pe lista-i, bătrînul cel abil
Și-n noaptea fără lună va nimeri la poartă,
Că doar e Moș Gerilă și nu-i un... V. Copil!
Mergînd în concordanță cu graficu-i orar,
Ajuns pe o străduță, el intră-ncet, tiptil,
Pe rînd, la fiecare: director sau portar,
Că doar e Moș Gerilă și nu un... tip servil.
Înconjurat de-o droaică de băiețași și fete,
Așa cum se întimplă cu-n oaspete iubit,
Nu face pe zoritul, ci stă pe indelete,
Că doar e Moș Gerilă și nu... vatman grăbit.
Și, dușă cum i-e firea bogată-n altruism,
De tot te dăruiește. Dar, bine înțeles,
La nu neni nu aduce și-un autoturism,
Că doar e Moș Gerilă și nu... Pronoexpres.
Iar dacă este cazul, cu-n zîmbet pe figură,
În to lba lui cea mare, micuțului strengar
Îi va găsi desigur ghetașe pe măsură,
Că doar e Moș Gerilă și nu un... ciubucar.
Bătrînul ăsta dornic cu barbă colilie,
Care coboară lumca o noapte, ca turist,
Vă țeste-ntr-oadeana aceeași vioișie,
Că doar e Moș Gerilă și nu un umorist.

V. D. POPA

CEASUL RĂU

El o vorbă, un fel de superstiție: „Prost să fii, noroc să ai!“ Vorba asta, firește, n-are nici o legătură cu mine, pentru că, dacă s-ar măsura prostia cu norocul, eu aș fi posesorul unei inteligente fenomenale. Sînt, altfel spus, atîti de ghinionist, încît, vorba ceea, dacă ar plua cu supă și toată lumea ar avea lingură, eu aș avea fuculiță, iar dacă ar plua cu sarmale și toată lumea ar avea fuculiță, eu aș avea pușcă.

În ziua cînd toți ai noștri depășiseră planul și secția întregă trebuia să apară la panoul intitulat „Fronțașii noștri“, eu am dat într-un ceas rău șase rebuturi consecutive și secția noastră a apărut pînă la urmă la panoul intitulat „Ghimpel“. A doua zi, la locul meu de muncă se prezentară privindu-mă ca pe o curiozitate exotică „maistrul-șef și inginerul-șef, veniți cu același scop unic de a-mi lua un scurt interviu, care consta dintr-o singură și foarte lapidară întrebare:

— Dumneata, tovarășe, nu faci nimic pentru ca să-ți ridici nivelul profesional?

La-am răspuns acru:
— Cum nimic? Eu îmi ridic nivelul profesional prin muncă.

Cu asta, conversația ar fi luat sigur sfîrșit, dacă aș fi prost și aș fi avut noroc. Dar pesemne că sînt destăpt și am ghinion. Ghinionul a fost că de față se găsea și tovarășul Vlădescu din comitetul sindical, responsabil cu problemele de producție, care a profitat și el de prilej ca să se lege de mine. Zice:

— Ai mai dat rebuturi și altădată. Nu crezi că toate acestea au o explicație?

— Sigur că au — am răspuns. Explicația e ceasul rău.

Și aici conversația putea să ia sfîrșit, dacă aveam norocul să fiu

mai puțin ghinionist și dacă n-ar fi fost Vlădescu ăsta responsabil cu problemele de producție. Firește, în funcția asta nu l-a hirotonisit promia cerească sau islele în ziua cînd s-a născut, ca pe Caius Iulius Cezar. În funcția asta, l-am ales, cu mîna noastră într-un ceas rău, și, culmea, l-am votat și eu, în loc să-l fiu votat, de exemplu pe Palade care e bolnav de ulcer și-i mai mult în concediu medical — tocmai potrivit pentru un responsabil, care să te lase în pace. În acest caz, feroic, conversația de mai sus nu numai că ar fi luat sfîrșit numaidecît, dar nici măcar nu ar fi început, pentru că pe Palade îl operează chiar astăzi de ulcer la stomac, lucru care nu aduce nimănui nici un folos, pentru că oricum Palade nu-i responsabil cu nimic, așa că nu vine să-ți stea pe cap dacă dai sau dacă nu dai rebuturi. Eu chiar mă întreb în legătură cu aceasta, cum se poate să facă medicii asemenea favoritișme și să-l opereze numai pe Palade de ulcer la stomac, cînd în fond și Vlădescu este salariat de-al nostru și are și el stomac, nișteții, și-ne spînzurii, intestinul gros și alte maladii la fel de grave cu care a umplut nabura burta omului, și pe care medicii trebuia să le opereze, deoarece primesc în acest scop salariu.

Firește, toate aceste gînduri nu neșese să-mi năpească mai mult de două-trei minute, pentru că interviu de din nou Vlădescu cerea mai exact o carte și mă întrebă:
— P-asta ai citit-o?

Mă uit la copertă. Seria „Tehnologia așchierii“ sau cam așa ceva.

— Nu. Ultima dată am citit „Cei trei mușchetari“. Ca-am mai rîs, cînd d'Antagnan a scos sabia și...

— La asta — mi-o taie el — o să rîzi mai puțin, dar o să-ți ajute să scapi de ceasurile rele.

Atunci, i-o zic și eu:

— Nu sînt superstițios, așa că nu cred să mă poată scăpa cineva de ceasuri rele... Asta-i!

Cred că i-am zis-o bine, pentru că Vlădescu a început numaidecît să dea imajon, explicînd că el n-are nimic cu mine, dar crede că asemenea carti o citesc toți fruntașii în producție, la care, firește, am răspuns că eu nu cred. Iar el mi-a răspuns că tocmai de aceea nu sînt și eu firu itaș și așa mai departe. Eu i-am răspuns la tot ce mi-a răspuns el, iar el mi-a răspuns la tot ce i-am răspuns eu, pînă cînd mie mi-a sărit muștarul și mai aud atîtea răspunsuri și i-am răspuns scurt:

— Bine!

„Bine“, în limbaj tehnic, înseamnă că s-a umplut paharul. Cînd auzi bine, înseamnă că-i de rău. Vreau să văd și eu ce-i adevărat și ce nu-i adevărat din tot ce-am ascultat. Să nu-mi vîndă Vlădescu mie castraveți la grădinar, pentru că-i cunoscut și eu pe fruntași, pot să controlez, și dacă se verifică faptul că ei nici n-au auzit de cartea pe care el zice că au citit-o toți, apoi să n-ajungă Vlădescu să-i vînd eu lui castraveți!

Încep cu Focșa, care-i cel mai bun din sector, și-l iau pe ocolite:

— Tovarășe Focșa, n-ai vrea să-mi împrumuți o carte de care am mare nevoie?

— Cu plăcere — zice. Ce carte?

— „Așchiera tehnologiei“ sau „Tehnologia așchierii“, nu-mi aduc aminte exact titlul.

— Cu plăcere — zice. Dar n-o am.

— N-o ai?

— N-o am.

— Sigur?

— Sigur, tovarășe. Dacă-ți spui!

V-am spus eu că-i mare șmecher Vlădescu ăsta. Ca-mi tot vorbea

de fruntași? L-am prins cu mița-n sac! Mă duc drept la el cu „Tehnologia“:

— Poftim. N-am vreme s-o citești.

Vlădescu a rămas ca de piatră.

— Și nivelul profesional?

— Nivelul profesional, tovarășe, se ridică muncind. Și nivelul cultural, citind „Cei trei mușchetari“. N-o să mă fac doctor, dacă o să citești „Toxologia“, sau cum naiba-i spune. Mai întii, s-o citească fruntașii.

— Fronțașii au citit-o.

— Focșa nici n-are cartea asta.

— Ba o are.

Și m-a privit cu niște ochi, că m-am mai dus o dată la Focșa, ca să mă conving:

— Tovarășe Focșa, Vlădescu zice că ai cartea.

— Care carte?

— Aia cu tehnologia așchierii.

— Imposibil.

— Cum, imposibil?

— Imposibil să spun c-o am,

cînd el mi-a luat-o. Mi-a spus:

„Împrumută-mi-o și mie, nene Focșa, că avem în secție un băiat

tare slăbuț și trebuie să-l ajutăm“.

— Pe cine?

— Pe băiatul acela slăbuț, nu

mi-a spus cum îl cheamă. Cînd

îmi aduce cartea, și-o dau negreșit.

Dar cred că o să cam dureze, pentru

că băiatul, după cite înțeleg,

e un leneș fără pereche.

A doua zi m-am dus la Vlădescu

și i-am spus:

— Dă-mi cartea înapoi. Am să

încerc s-o citești.

Mi-a dat-o și mi-a spus:

— De ce n-ai făcut asta de la

început?

Zice:

— Deh, știu eu? Ceasul rău!

P. LUDMILA

Număr special de Anul Nou. Apare într-o singură pagină dar se rîde cît pentru 32. Redacția: Calea Victoriei 25. Administrația: pleacă pe teren la „Delta Dunării” să culeagă material conceput pentru revelion. Materialele vor apărea pe platouri, la tavă și la cuptor. Cu prilejul Anului Nou, primim felicitări, dar nu pe foi veline, ci pe foi de plăcintă!

Acesta este ultimul „Claxon” pe 1960, dar nu vă bucurați fiindcă anul viitor apar altele.

FELICITĂRI

Magazinul universal „Victoria” urează unor cliențelei sale, multe succese, motocicletele, fericire, ciorapi supra-elastici, belșug, televizoare, mulțumire, țesături fine în toate nuanțele și culorile, cu vînzarea și în rate.

riscă să nu-și îndeplinească planul.

Fabrica de încălziminte „Kirov” urează beneficiarilor săi să trăiască pe picior mare, pentru că rumere mici nu fabrică.

Personalul Farmaciei nr. 1 urează cliențelei sale multă sănătate, deși în aceste condiții

Magaziul „Romarta” dorește unor cliențelei sale, îndeplinirea tuturor dorințelor de tergal, nai lon și sillon.

PROVERBE FESTIVE

— Cine se scoală de dimineață înseamnă că organizează revelionul la el acasă.
— Mulți chemați dar mai mulți veniți.
— Cine fuge după doi iepuri înseamnă că n-a mai găsit porcei la tavă.
— Nu aduce anul ce aduce Popescu (anul trecut mi-a adus 16 invitații).
— Urciorul nu merge de multe ori la apă.

Depinde de la care depozit cumperi vinul.

— Nu da vrabia din mîină că poate n-or să-ți ajungă curcanii.
— Fiecare pasăre pe tava ei pierde.
— Peștele cel mare înghițe pe cel mic. Și ce mare scofală? Pe urmă vine Ionescu și-i înghițe pe-a mindoi.
— Cînd găina cîntă searsă, înseamnă c-a avut noroc și a scăpat.
— Ce ție nu-ți place, suportă o noapte întreagă de la invitații.

ERATA

În numărul trecut al „Revistei literare” în articolul „Iar estrada” s-au strecurat în mod eronat următoarele: ... „tovarășii noștri scriitori de satiră și umor”... în loc de: „numiți textieri de estradă!”
O dată cu respectiva rectificare, anunțăm că redactorul de serviciu a fost sancționat și obligat să scrie de o sută de ori: „recunosc că sînt cupletist!”.

Știri culturale

Iată ce se pregătește pentru 1961 în diverse domenii culturale:
● Pentru promovarea umorului autohton contemporan, editura E.S.P.L.A. pregătește o culegere de

schife umoristice din literatura universală.
● Institutul astronomic, în colaborare cu textierii de muzică ușoară, pregătește un studiu despre lună, stele și cer albastru.

Petreceți un revelion de neuitat la RESTAURANTUL „ROMANTIC”

Vinuri speciale: „Hai hai, hai, vinuri dulce, cine-l bea nu se mai duce” a două oară la restaurantul nostru.
Servim specialități culinare cu păstrarea datinilor strămoșești: antricot tare ca fierul, tare ca oțelul, ciorbe în care se găsesc nu un măr, ci un păr și un fir și două fire și trei fire, că bucatarul nostru are freză bogată. La plecare, corul ospătarilor va intona tradiționalul „Ne dați ori nu ne dați!”
Se servește à la carte și menu chix compus din două feluri, plus desert.
Formația muzicală, compusă din Solo voce Vică Boriani, va executa: „Ollé ollé auf Caracal”, „Ceau, ceau Costică”, și „La musica italiana colț cu Romană”.

SFATUL MEDICULUI

În noaptea de Anul Nou, este contraindicată băutura și mîncarea peste măsură. Cele mai multe ulcere, colite și gastrite își au începutul în noaptea revelionului. Pentru a vă păstra sănătatea, consumați doar 2-3 sarmale, jumătate felie friptură și un pahar cusifon.

George Spătaru — medic care organizează revelionul acasă la el.

DIVERSE

A doua zi după revelion întreprinderea D.C.A. va începe să colecteze cioburi de sticle, pahare, ogolini, precum și resturi de tencuială și de gazde.

Frizerii Niță Șampon și Ilie Pămățuf de la cooperativa „Igienă” urează unor cliențelei să trăiești coane, și-o invită pe această cale să ia parte la revelionul lor, într-un cadru strict intim. Dans, antren, surprize. Număr de atracție: femeia cu barbă (rămasă așa fiindcă n-a dat bacșiș). Invitațiile se pot ridica de la sediul nostru de pe strada Banu Manta, Banu Mărăcine (eventual poate fi fără Manta și fără Mărăcine) precum și de pe strada Cuțitul de arginți. Cei cu chelie sînt excluși.

De asemenea anunțăm că executăm tunsori à la tifos, à la garcon, à la Cicero și ala bala pîr-tocala.

Primim bacșiș. Încercați spre convingere. Pentru cei care nu primesc bacșiș, avem condică de reclamații.

I.T.B.-ul urează călătorilor săi mulți ani cu urcarea prin spate.
De asemenea I.T.B.-ul anunță că începînd de la 1ntii ianuarie tramvaiul 19 va circula regulat la fiecare 1ntii ianuarie.
Urăm călătorilor tramvaiului 12 aglomerație fericită!

INTERVIUL NOSTRU

Am rugat un număr de persoane să ne răspundă la întrebarea: „Ce-ți vrea să vă aducă noul an? Ce așteptați de la el?”

Un pasager I.T.B.: Păi ce să aștept? Aștept restul...

Un gestionar: Noul an nu vreau să-mi aducă nimic, vreau în schimb să-mi ia condica de reclamații.

Un cântăreț al „Urzicilor”: Ce aștept eu? Aștept să mă răd.

Un fotbalist: Anul 1961 aș vrea să-mi aducă o pînză fără barbă.

Un actor: 1961 aș vrea să-mi aducă... să-mi aducă... aș vrea... aș... din unde-i frate, suflorul?

Un servil: 1961 aș vrea să-mi aducă ceea ce ordonă treacășul director.

Reclame

Bărbați căsătoriți! La magazinul „București” a sosit cu prilejul sărbătorilor, un bogat sortiment de rochii și îmbrăcăminte de damă. Așa că luați-vă imediat soțiile și treceți pe trotuarul celălalt.

Gospodinel Folosiți cu încredere aparatele cu raze infraroșii. Pentru șatene și brunete se găsesc în stoc infraroșii cu buline. Pentru seară și ocazii, infra-jerseuri și fuste ultra scurte.

Atelierul de remalat ciorapi „Arta” anunță că în vederea Anului Nou, a deschis o secție specială pentru remalat gîurile de la șvalțer.

De asemenea în caz că nu v-ați aprovizionat din vreme cu șvalțer, găurim la cerere cu mașina „Vitor” orice cantitate de cașcaval.
Comenzile se execută cu telemeaua noastră.

A.D.A.S.-ul anunță că pe lângă asigurările contra incendiilor și inundațiilor, incheie pentru noaptea de revelion și asigurări contra invitațiilor.

Se primesc asigurări contra sambelor, mambelor și a altor cutremure.
În atenția unor locatari de la parter! Asigurați-vă din timp zidurile ca să nu rămîneți după revelion cu plafonul descoperit. Primele de asigurare se plătesc și urmașilor.

ULTIMA ORĂ ȘI CEVA...

Azi 31 decembrie 1960, revista „Urzica” și-a îndeplinit planul pe sortimente la satiră și umor pe anul 1955.

Felicitările le-am primit în ședința de analiză a muncii...

Aho, aho, dragi cititori,
 În ajun de sărbători
 A țesit de sub tipar
 Azi în prag de ianuar
 O „Urzică” colorată
 Și cu glume presărată
 Să vă facă să zîmbiți
 Și să vă înveseliți
 Lingă oale
 Cu sarmale,
 Lingă vin
 Crystalin,
 De Cotnar
 Sau Murfatlar,
 Lingă tava cu plăcinte
 Care-așteaptă dinainte
 Să vă dea cite-un răvaș
 Cumințel ori mai poznaș,
 Să vă facă o urare
 Scrisă pentru fiecare

Minaiți măi,
 Hăi, hăi!
 Hei, dar pin-aici s-ajungă
 A bătut o cale lungă
 Și-a-nțilnit în drum, firtate,
 Tot mîndrețe de palate
 Ce prin toată țara sint
 Ca ivite din pămînt
 Și se-avîntă către stele
 În veșmintul lor de schele...
 Și-a văzut cum la Bicz
 S-a pus Bistriței zăgaz
 Și-acum nărăvașul riu
 Spumegă ținut în friu
 Ca să deie, măi firtați,
 Herghelii de kilowați
 Ce-or să scape prin case
 Mii de stele luminoase.

Ziceți tare, măi flăcăi,
 Hăi, hăi!
 Hai, ciocniți cite-un stacan,
 Cum e datu-n prag de an
 Pentru noile vitrine
 Care zi de zi mai pline
 Fac cu ochiul către tine
 Și te-mbie-n magazine,
 Unde oricît te-noitrțești
 Nu știi ce să tirguiești
 Că sint mărșuri, cum vă zic,
 Pentru mare, pentru mic,
 Pentru tată și bunic,
 Pentru mame și copii,
 Chiar și pentru cusurții.
 Și-s lucrate măiestri
 Și sint mîndre la privit.

Ziceți măi,
 Hăi, hăi!
 Închinați paharul iară
 Pentru cei care lucrară
 Zi de vară
 Pînd-n seară,
 Cincisprezece mii de clase
 Spațioase,
 Luminoase,
 Pentru tinerii lăstari,
 Viitorii cărturari,

Care astăzi trec spre școală
 Plini cu zbenghiuri de cerneală...

Minaiți măi,
 Hăi, hăi!
 Să urăm s-audă țara
 Că-n cetatea Hunedoara
 Și în Reșița dau bice
 Feți cu brațele voinice
 Ce se luptă la un loc
 Cu balaurii de foc
 Și din înceștarea lor
 Iese-oșelul lucitor,
 Pîinea industriei care
 Se transformă în tractoare,
 În autobuze noi
 Care azi se fac la noi,
 În locomotive pline,
 În vapoare și combine
 Ce-au dus vestea țării noastre
 Pînd-n zările albastre.
 Și mai ziceți înainte
 Pentru oamenii cu minte,
 Pentru cei ce drămuiesc
 Fiece bănuț obștesc
 Și obțin economii
 Din bănuț... sute de mii,
 Ziceți înainte, măi!
 Hăi, hăi!

Zi-i, iubitule cititor,
 C-am venit c-un plugușor
 De satiră și umor...
 Dar pe drum ne-a-ntîmpinat
 Un cumătru birocrat
 Care pus pe tărăboi
 S-a răstîit cloșos la noi:
 Stați așa, cu plugu-n loc,
 Că altmînteri mă fac foc,
 Stați că vreau să vă constat
 Dacă-i plug înregistrat,
 Dacă-aveți dovadă-n scris
 De la cine v-a trimis
 Și ștampile
 Pe rotile,
 Și dosare
 La brăzdare,
 Și adrese pentru voi,
 Și bilete pentru noi.
 Ia mai urzicați-l, măi!
 Hăi, hăi!

Vreau ca-n anul care vine
 Să existe în uzine
 Cîț mai mulți inovatori
 Dar fără „coautori”
 Că în anul ce-a trecut
 S-a-ntîmplat că am văzut
 Lingă un inovator
 Ce se străduia de zor
 Cam vreo șapte ce-l priveau,
 Il priveau și li zîmbeau
 Și pe rînd îi sugerau:
 Unul să mai pună-un cui
 (contribuția dumnealui)
 Altul că pe tinichea
 Ar fi bună și-o vopsea,
 Altu-n fine hop și el
 Să agațe-un șurubel
 După care, vezi figură,
 Se-mbulzeau la semnătură,
 Pretinzînd că mai departe

Să le facă și lor parte.
 Iar bietul inovator
 S-a trezit coautor
 La „proiectul” dumnealor.
 Mai înlăturați-i, măi!
 Hăi, hăi!

Hai acum, drag cititor,
 Și la un compozitor
 La Mitiță do major.
 Și în loc de o urare
 Noi să-i facem o cîntare
 Că destul el ne-a cîntat
 În ritm ultra sincopat
 De ne-a zăpăcit tot anul
 Și ne-a deranjat timpanul
 Cu scînciri de saxofoane,
 Și cu vaiet de tromboane,
 Cu bătăi în baterie
 Însă... fără melodie.
 Că țesna cum să vă zic
 Mult zgomot... pentru nimic.
 Trage-i măi și-o melodie,
 Dar frumoasă și zglobie
 Să năruie munți și văi
 Hăi, hăi!

Stați puțin copii și frați
 Care oreți să vă-nsurăți,
 Dați-vă lingă perdele
 Și-ascultați vorbele mele:
 Că deunăzi am aflat
 De-un țingdu ce s-a-nsurat
 Și-a pornit cocoș în viață
 Deși nici n-avea mustață,
 C-o puștancă despre care
 Dumnealui știa, se pare,
 Numai că-i signeață foc
 Și dansează bine rock.
 Nu știu ce-au făcut, ce-au dres,
 Însă nu s-au înțeles
 Și-acum cîntă divorțat:
 Tinerel m-am înșurat!

Minaiți măi!
 Hăi, hăi!
 Iar acum înc-un cuvînt
 De la noi, de pe pămînt
 Să ajungă-n grabă pîndă
 La a nopților stăpîndă
 Să-i dea veste că-n curînd
 Noi cu toți ne-am pîs în gînd
 Ca în anul următor
 Să venim c-un plugușor,
 Plugușor meșteșugit
 De firtați din răsărit
 Care-n anul ce-a trecut
 Îi făcură cunoscut
 Într-un revărsat de zori
 Prin ai științei peșitori
 Să se pregătească, vere,
 Pe curînd pentru... Vedere!

Hei și-acuma de plecare
 Vă dorim la fiecare
 Cele bune
 Să se-adune,
 Cele rele
 Să se spele,
 Haideți mai departe, măi!
 Hăi, hăi!

MOȘ GERILĂ: - Ce v
 COLECTIVISTUL FRUN

ÎN S.U.A.

- Hai noroc, ai fost și c
 - Fii serios! Eu vin de
 Des

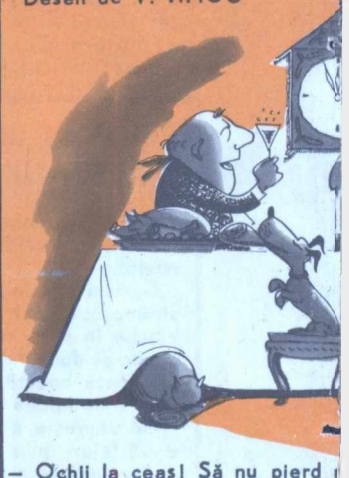
ST. ION

Desen de I. DAVIDESCU

- La asta nū m-am asteptat...

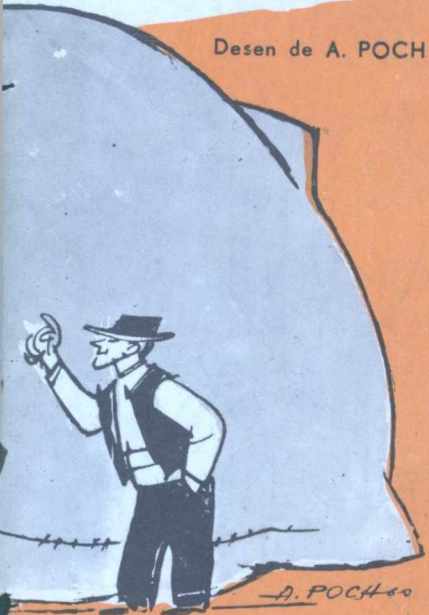

REVELIONUL LUI „GURĂ”
 Desen de V. TIMOC

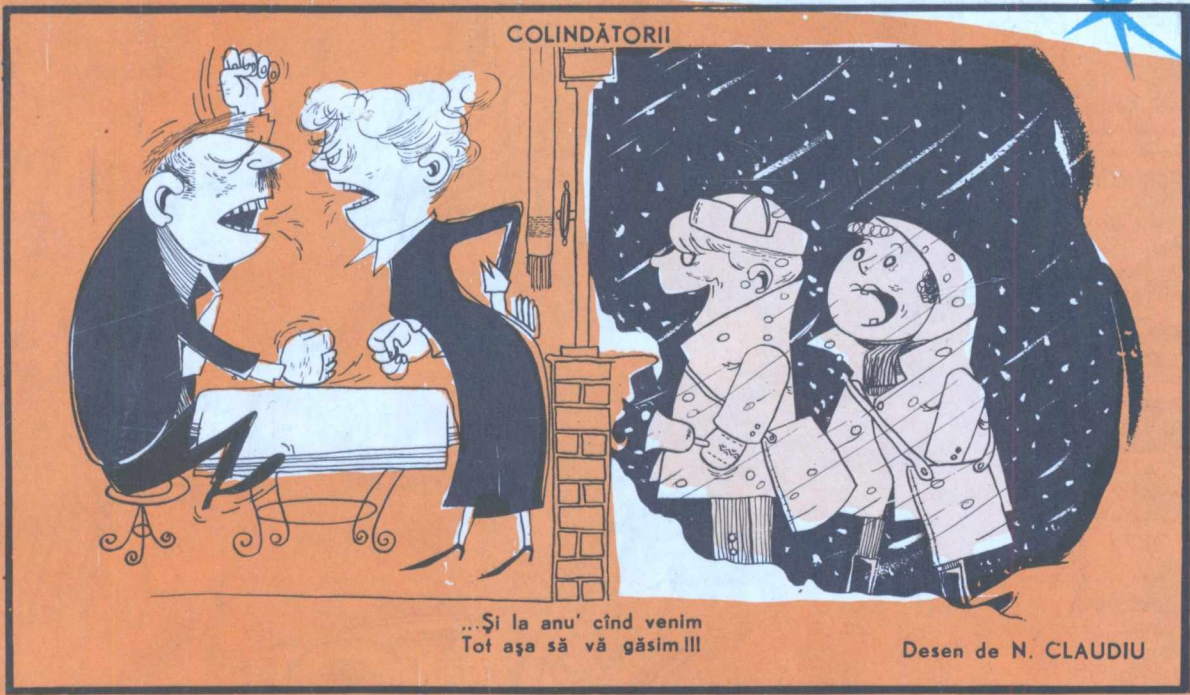
- Ochii la ceas! Să nu pierd

Desen de A. POCH

...și să-ți dau?
AȘ: - Mie mi-ar trebui sacul acesta!...

COLINDĂTORII

...Și la anu' cînd venim
Tot așa să vă găsim!!!

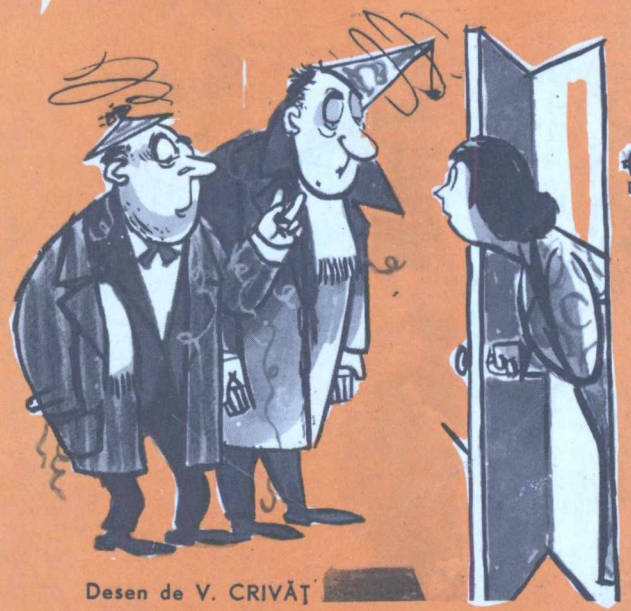
Desen de N. CLAUDIU

Desen de N. ARION

- Bine, Moș Gerilă, d-ta încă n-ai aflat că
noi ne-am mecanizat de mult?

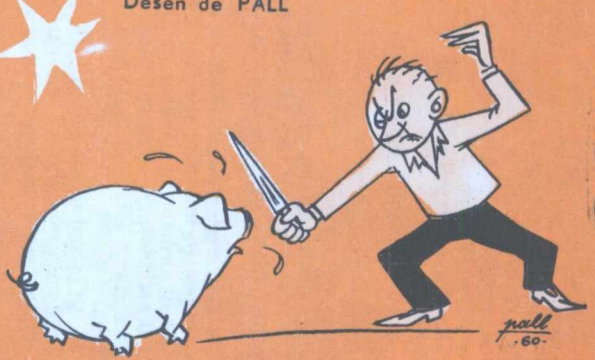
DUPĂ REVELION

Desen de V. CRIVĂȚ

- Nu știți cumva care din noi doi este soțul dv.?

Desen de PALL

- În gardă!

Mister John Leiadebune citește ziarul

De obicei, când mister John citește, consoarta d-sale caută subiect de conversație, pentru că, e știut, când dumnealui citește, dumneaei se plictisește. Subiectul poate fi despre schimbarea vremii, sau pur și simplu despre:

- Ce citești?
- Citesc un articol în legătură cu problema dezarmării.
- Aha! Și ce scrie în el?
- Scrie, darling, că noi sintem pentru dezarmare.
- Ei, bravo, în sfârșit a dat Dumnezeu! Asta zic și eu: să-l dăm încolo de armament!
- De ce să-l dăm încolo, darling?
- Păi, dacă sintem pentru dezarmare!
- Sigur că sintem pentru dezarmare, dar nu sintem pentru ca să-l dăm încolo de armament.
- Va să zică, am vrea să ne dezarmăm, dar să păstrăm tot armamentul.
- Vezi bine.
- Atunci, discutăm de pomană.
- Cum, de pomană?
- Adică vorbim, dar nu facem nimic în problema dezarmării.
- Cum nimic, darling? Doar singură ai spus: vorbim. Noi de la început am propus să instituiem un sistem de control eficace.
- Ce să controlăm?
- Dezarmarea, darling.
- Aha, va să zică tot se face dezarmarea!
- Se cunoaște că nu citești ziarele, femeie! Noi n-am propus să facem dezarmare. Am propus numai să facem control.
- Dar, fără dezarmare, n-avem ce controla.
- Cu atât mai ușor pentru cei care controlează! Eventual se pot face comisii care să controleze felul în care se face acest control. Astfel, toți vor avea de lucru...
- Bine, controlul l-am priceput, dar în problema armamentului nu facem nimic?
- Nimic? Ei, asta-i bună! Facem și în problema armamentului.
- Ce facem?
- Armament!
- Nu înțeleg.
- Nu înțelegi pentru că nu citești gazetele. Acolo scrie clar că fondurile pentru investiții militare se măresc an de an.
- Te-am prins! Ziceai că scrie că sintem pentru dezarmare!
- Și asta scrie.
- Atunci nu mai înțeleg nimic. Scrie că sintem pentru dezarmare și alocăm fonduri pentru înarmare și scrie că sintem contra înarmării, dar în loc să ne dezarmăm, propunem controale care să controleze ceva care nici n-am început să facem. Ascultă, John, tu ești sigur că cel care a scris ziarul asta e în toate mințile?
- Cred că da.
- Atunci să știi că noi nu sintem în toate mințile!

Și missis Caroline a renunțat să mai caute subiect de conversație socotind că, decît cu asemenea conversație, mai bine fără subiect.

VICTOR PIȚIGOI

Cik Damadian
1960

Desen de CIK DAMADIAN

Eisenhower a declarat că va insista pe lângă guvernul de la Bonn pentru reglementarea conturilor în vederea redresării dolarului.

MONOPOLISTUL: - Cîi îmi dai ca să-mi repari cizma?

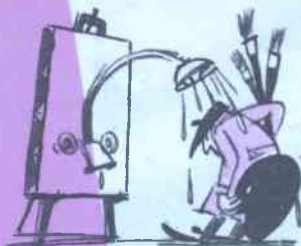
SAM: — De neînțeles! Sînt în plină dezvoltare și prestigiul meu scade!

PALETA ȘI CHIUVETA

La Londra s-au expus tablouri ale unor pictori denumiți „chiuvetiști“, care și-au ales ca teme diferite instalații sanitare.

(Ziarele)

*Nu mai știu care ziare,
Relatau un lucru rar:
Cică-n Anglia-s artiști
Cu antetul „chiuvetiști“
Care pe-al Tamisei mal,
Într-o sală (într-un... Hall)
Au expus tablouri, care
Au doar teme... sanitare!
(Bine-i zice sălii... Hall,
În limbaj occidental,
Căci picturile-s, halal,
Într-un Hall... fără de hal!)
Sursele de inspirații:
Fel de fel de instalații,
Apometre, țevi, chiuvete,
Cu diverse robinete.
(Ce acuma, inundară,
Pinzele, cu... apă chioară!)*

*Cred, însă, că cei expuși
Au nevoie de un... duș;
Sufără de-o boală gravă:
Le lipsește cite-o... țevă!
Și de-aduc apa-n pictură,
Prin acea aparatură,
Semn e că la ei acasă,
Arta este... secetoasă!
Și de-ar fi ei „chiuvetiști“,
„Cîsmeliști“ sau „haznaliști“,
Au același drum final:
Din chiuvetă, la... canal!*

SIG. HOROVITZ

— Iași —

Răvașe

ANTIIMPERIALISTE

Colonialiștilor
Cu popoarele-africane
vă găsirăți nașul:
ele azi sînt suverane
să vă dea... răvașul.

Mircea Codrescu

Bundeswehr-ului

S-a adunat întregul Bonn
La ordinul din Washington,
Cîntînd la pomul luminos:
„O, brand frumos! O, brand frumos!“

Revelion în Occident

S-a stins lumina un minut
(Un obicei ce-a prins rutină!)
Iar ei și-au spus: — Ce neplăcut:
Poftim, iar grevă la uzină!

V. Pițigoi

Desen de H. GUTTMAN

Cînd colonialiștii trag sforile, Mobutu... trage și el!

...sunt sîm unui părinți care își „educă” copiii cu aceleași metode învechite cu care au fost crescuți ei.

CONSERVATORISM

Desen de A. LUCACI

ÎN ȚEPII „URZICII”

Somnoroase păsărele

Există în București o întreprindere de cabluri și materiale izolante care are, printre alți salariați, doi paznici cum nu mai există nici în București, nici în provincie. E vorba de paznicii Dobre Alexandru și Nicolae Dumitru care cînd sînt de serviciu au, bineînțeles, datoria să stea de pază. Și treaba aceasta ei au datoria să o facă în timpul nopții, cînd orașul doarme. Dar să nu credeți că doarme numai orașul. Dorm și cei doi paznici. E drept nu în pijama, ci în... post. Așa au fost găsiți recent, cu ocazia unui control care i-a trezit imediat la realitate.

Întrebați cum au adormit, sus-numiții erau cît p-aci să facă o demonstrație practică, pentru care motiv nu s-a mai insistat. Ar trebui ca întreprinderea respectivă să mai angajeze un paznic care să-i păzească pe cei doi paznici să nu-i fure somnul!

La modă motocicletă

Trustul regional de construcții Suceava are în subordinea sa mai multe grupuri de șantiere. Unul din aceste grupuri se află în Cîmpulung și poartă denumirea de „Grupul 3 construcții”. Șeful acestui grup a fost inginerul Petrosian Mircea. A fost și nu mai este (șef) pentru că în timpul cînd răspundea de Grupul 3 construcții, realizarea planului mergea greu. În schimb mergeau ușor cele două motociclete ale șantierului. Mergeau atît de ușor, încît ori de cîte ori inginerul Petrosian pleca la plimbare nu-i venea greu să le folosească. Desigur, nu le folosea pe amîndouă deodată. Cînd una, cînd alta. Și tot plimbîndu-se cînd cu o motocicletă cînd cu alta, nici nu mai avea vreme să se ocupe de treburile grupului. Văzînd cei de la Trust că la Cîmpulung în loc ca lucrările să meargă ca pe roate, merge numai inginerul, au luat măsuri.

L-au mutat pe inginer la un alt grup, unde nu mai este șef.

O fi la modă motocicletă, dar, după cum se vede, pe inginerul Petrosian moda aceasta nu l-a avantajat. Ba, dimpotrivă. L-a retrogradat. Nu la figurat, ci la încadrare. C-așa-i cu motocicletă: mergi și-nainte... și-napoi!

Pe nedezinfectate ș.a.m.d.

Cooperativa „Sprijinul minier” din Lupeni are în localitate o frizerie, cunoscută sub numele de Frizeria nr. 1. Aici vin cetățenii orașului să se tundă, să se bărbiească sau să-și potrivească mustața. Frizerii acestei unități își cunosc bine meseria. Mînuie foarfecile de parcă s-ar fi născut cu ele în mînă. E deajuns să spui eum vrei să-ți potrivească frizura, și în cîteva minute ești aranjat după pofa inimii. Păr să ai, că tunsul nu e o problemă. Singurul lucru care-i nemulțumește pe clienți sînt...două: frizerii nu dezinfectează briciul, iar casiera nu are mărunțiș și din această cauză nu dă rest. De aceea, n-ar strica să se impună de către conducerea cooperativei dezinfectarea briciului și dotarea casieriei cu mărunțiș. Bărbierit cu un brici dezinfectat și cu restul ce ți se cuvine restituit, nu mai poți zice că dacă intri la frizeria din Lupeni ieși cu obrazul iritat și cu restul...ras.

Unde-s conservele

Magazinul „Banatul” din Timișoara are un bogat sortiment de mărfuri. La raionul conserve, de pildă, găsești tot ce se poate conserva pe lume în materie de alimente. Tot la acest raion se găsesc două vînzătoare, Delea Eleonora și Revesz Iuliana, care obțin lunar, în materie de lipsuri în inventar, rezultate unice. Ba lipsește o serie de cutii, ba lipsește o serie de borcane, ba lipsesc unele, ba lipsesc altele, și uite-așa, în fiecare lună cînd se face inventarul, sumedenie de conserve nu mai sînt de găsit nici în raft, nici sub raft, nici pe tețghea, nici lîngă ea.

Dacă o să tot dispară conservele, pînă la urmă cele două vînzătoare n-o să mai aibă ce vinde. Închipuți-vă ce s-ar întîmpla dacă s-ar da pe mîna tovarășelor Delea și Revesz o grădină zoologică. Ba ar lipsi un urs, ba ar lipsi un lup. Ba ar lipsi un leu, ba ar lipsi un zmeu (zmeu nu există, dar rimează cu leu). Dar lor, cu toate că lucrează în comerț, le lipsesc lunar mai mulți lei. Trebuie găsit lupul care-i mîncă.

Vorba șefului

Atelierul mecanic al întreprinderii „Turdeana” din Turda este condus de Lupescu Ștefan. De muncit muncește, de coordonat coordonează, de preocupat se preocupă. În plus, injură. Tot vorbind astfel, s-a obișnuit de-a binelea, spre deosebire de cei aflați în subordinea sa, care s-au săturat în aceeași măsură auzînd una-două cîte trei-patru cuvinte urite.

N-ar strica dacă șeful atelierului mecanic al întreprinderii „Turdeana” și-ar șlefui vocabularul. Nu-i greu. Are, sînt sigur, la îndemînă, un polizor sau măcar puțin smirghel.

M. DAN

Răvașe

Unui amfitrion
Îi spun — cu voce foarte joasă —
(pe cînd vecina bea cu el):
— E frumușică, dar cam grasă!
— Nu! (mi-a strigat) E... Otonel!

Unul „actor”
La revelion s-a cherchelit
C-abia putea să se mai ție
Și-atunci vecinul mi-a șoptit:
«În fine-un rol pe care-l știe»

Unul... glumeț
Moș Gerilă, cît se pare,
Vrînd anume să te fiarbă,
Ți-a adus un piepten mare
Pentru glume că au barbă.

**Revelionul zootehnicianului
de București**
De înțeles cu cită-nfrigurare
La godăcelul fript mi te repezi;
E-ntîiul exemplar porcîn pe care
N-ai îndoieli în ce chip să-l tratezi.

Răvaș... de încrezut
Un vecin de masă, un necunoscut,
Își dă cu părerea: „E bine crescut,
Tu te umfli-n pene, laudele-ți plac
(Însă el vorbește despre cozonac).

Răvaș... de fotbalist
Bei, mănînci, faci chef la toartă,
Mesele le lași pustii...
Dacă poți, fă gol în poartă
Și nu gol prin farfurii.

Unui portar de fotbal
Ce-ai vrea să-ți dăruiască soarta
Ghicesc și fără să mi-o spui:
Un ciine să-ți păzească poarta
Și-un lacăt mare s-o încui.

Răvaș de... vînător
Gazda-ntr-una te îmbie
Cu tort și saralie,
Dar tu iei doar minciunile
Că ești priceput la ele.

Îngîmfatului
În noul an el cu ardoare
Vrea telefon, dar recomandă:
„Să fie-un aparat ce are
În receptor ton... de comandă”.

Elevului lenes
Dragă, fii mai studios
Pentru anul viitor,
Încît notele de jos
Să le iei... numai la cor.

... ȘI CÎTEVA RĂVAȘE CU MIERE...

Colectivul oțelăriei electrice de la Combinatul Siderurgic din Hunedoara a îndeplinit planul pe anul 1960 încă de la 11 noiembrie, realizînd și economii de peste 1.500.000 lei.

An de an izbînzi mai mari
Voi în muncă dobîndiți,
Căci sînteți, dragi oțelari,
Și căliți... și oțeliți!

În raionul Gheorghe Gheorghiu-Dej, din beneficiile peste plan ale întreprinderilor s-au executat și o serie de extinderi ale rețelei de alimentare cu apă.

Cum pricepe orișicine
Vorbă nu poate să-ncapă:
De-astă dată-i foarte bine
Banii că s-au dus pe apă...

În fruntea întrecerii socialiste din G.A.S. Rosefi, reg. București, se situează Simion Mihai, care obține zilnic 40 litri de lapte.

Unui astfel de fruntaș
Și pentru-ale sale fapte,
Noi îi scriem un răvaș
Doar cu miere... și cu lapte.

G. A. C. „11 Iunie”, raionul Oltenița, va încasa 500.000 lei și importante cantități de zahăr pentru sfecla cultivată pe 45 ha.

Au făcut o socoteală
Sfecla albă cît produce,
Și-au schimbat vechea zicală:
„Sfecla dulce mult aduce”...

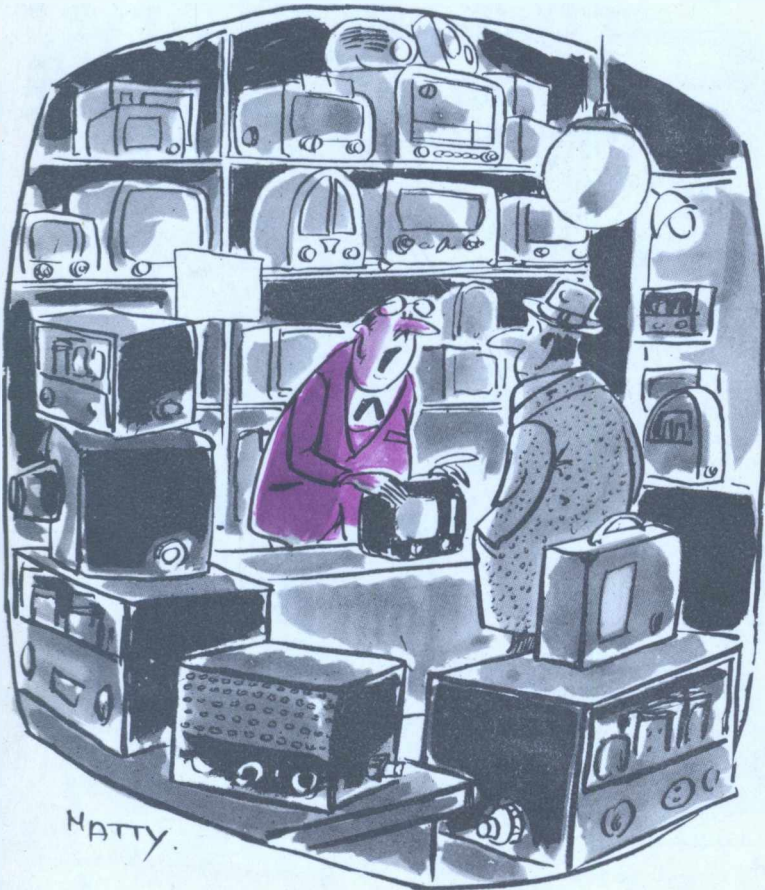
Unor constructori

Închin un păhărel de Drăgășani
În cinstea voastră c-ați făcut minuni:
O școală ce se-absolvă-n șapte ani
Voi ați și terminat-o-n șapte luni.

FELICITĂRI

Mai sint unii cooperatori care fac reparații pe cont propriu în cadrul cooperativei.

- O ultimă precizare: dorii neapărat bon, sau vreți să meargă bine?

Desen de NATTY

ȚUICA BĂTRÎNĂ TE LASĂ FĂRĂ FRÎNĂ!

E frig! Și frigul care, uneori are o temperatură foarte scăzută, se combate prin diferite mijloace. Utilizarea sistemului de încălzire pe bază de produse vin-alcool, este interzis înainte de a pleca la drum în calitate de conducător auto, de locomotivă sau chiar de bicicletă cu sau fără motor. Nu de alta, dar țuica, vinul sau drojdia au un cusur: mai întâi se suie la cap, apoi se lasă în picioare, apoi se lasă într-o poartă, într-un gard sau căruță, ori în alte obiective de esență tare.

Acestui amănunt cunoscut pînă și de copii nu i-a dat importanță Ciudoc Ștefan, care nu e copil. E șofer la I.E.R.M.T. Mogoșoaia. El se afla cu o autobasculantă în Ocna Mureșului și tocmai se pregătea să plece spre București. Prevăzător, a pus benzină în rezervorul autobasculantei, a controlat presiunea cauciucurilor și, înainte de a se sui la volan i-a tras cu încălzitul. Bine dispus, s-a suit în cabină. Dar nu singur. A luat cu dînsul și cîteva sticle cu vin. Iar vinul care n-a încăput în sticle l-a pus la spate în două butoiașe. Cu toate că era loc pentru mai multe butoiașe, Ciudoc n-a vrut să încarce prea multă greutate. El cruță mașina. Apoi a pornit motorul și dă-i bătaie spre Capitală. Bătaie echivalentă cu mulți, foarte mulți kilometri pe oră. Acul kilometrajului, micuț cum îl știți, abia făcea față situației. Gonea autobasculanta pe șosea ca un turbo-reactor care nu mai vrea să zboare pe sus și zboară pe jos. Încîntat, Ciudoc Ștefan nu ridica piciorul de pe accelerator. Acolo l-a înfipt cînd a pornit, acolo îl ținea. Om statornic! În același timp, băutura din capul lui își făcea de cap. Și așa a mers mai departe. Dar nu prea departe, pentru că în curînd a ajuns din urmă o căruță cu cinci persoane. Trebuind s-o depășească, s-a răzgîndit. Sau nu s-a răzgîndit. Parcă mai putea el să gîndească

sau să se răzgîndească, cînd în mintea lui se afla mai multă bătură decît minte! Poate că pentru o secundă s-a crezut vizitiu. Și a fost deajuns o secundă ca să se și suie pe capră cu autobasculantă cu tot. Cei cinci din căruță, înțelegînd veleitățile de vizitiu ale șoferului Ciudoc, nu s-au opus, obținînd cu acest prilej și avantajul de a putea declara ulterior și personal în fața medicului unde-i doare.

După „isprăvirea“ căruței, Ciudoc și-a zis: „Cu asta am terminat, acum ce fac?“ Și a virat spre dreapta. A virat însă atît de mult încît nici nu a observat copacul în care a intrat, copac care la acea oră nu se aștepta la o asemenea vizită. Izbînd copacul, nu l-a dat jos, întrucît cu toții știm: „Copacii mor în picioare“. În schimb a răsturnat autobasculanta. La contactul cu solul, lipsit în acest anotimp pînă și de primitivul covor de iarbă, autobasculanta a suferit mult, începînd cu parbrizul și radiatorul și terminînd cu cabina, aripile și restul.

Cu acest prilej, Ciudoc s-a trezit. S-a trezit cu brațul fracturat. Acum e în ghips. După cîteva timp o să i se ia ghipsul și o să i se ia și carnetul de conducere. O să fie judecat pentru accidentul pe care l-a produs. Și o să fie și condamnat.

Bietul Ciudoc Ștefan a avut ghinion: bea și se încălzească și ajunge la răcoare! Dar „Legea-i lege!“, după cum spunea, astă-vară, și Fernandel la grădina „Progresul“. Conducător auto, Ciudoc nu cred că o să mai fie vreodată. Poate vizitiu, că tot îi place în căruță. Numai de n-ar întîlni vreun șofer beat care să-i urce o autobasculantă de două tone pe capră! Ar fi incomod...

DAN MANOLESCU

REVISTA „URZICA“
urează cititorilor săi
„LA MULȚI ANI!“

Dragă URZICO

Uzina „Înfrățirea“ din Oradea are numeroase ateliere care sînt dotate cu numeroase mașini și piese. Atelierul mecanic, de pildă, este înzestrat printre altele cu cinci menghine cu bacuri prismatice. Două pentru piese mari și trei pentru piese mici. Cu menghinele acestea se făcea treabă bună. Pînă într-o zi cînd nu s-a mai putut face cu patru din ele nici un fel de treabă. Ce se întimplase? Din neglijența tovarășilor Szabo, Covaci și Florian două dintre cele trei menghine mici au fost rupte, iar cele două menghine pentru piese mari n-au fost rupte. Au fost găurite. Și nu din neglijența susnumiților, ci din cauza altor colegi de-ai lor.

De ce forță a dat dovadă neglijența tovarășilor sus-amintiți se poate ușor vedea, dacă a putut schimba niște menghine întregi în ...mărunțiș.

Cor Ștefan
comuna Sintandrei 405
raionul Oradea

DRAGĂ URZICO,

Multe lucruri sînt de văzut în raionul Horezu. Uite, de pildă, dacă vizitezi satul Valea Stejarului așa cum am făcut eu, merită să te oprești la cooperativa din această localitate. Dacă-i spui lui Popa Ioan, responsabilul unității: „Dă-mi, te rog, un pachet de Mărășești!“ îți dă un pachet de „Mărășești“. Dacă-i ceri o sticlă cu apă minerală, îți dă o sticlă cu apă minerală. Dar dacă-i ceri 100 de grame de salam, îți dă numai 70 g. Să nu crezi cumva că-i omul necinstit. Nu, doamne ferește! El e cinstit. Necinstite sînt greutățile pe care le pune pe cîntar. Au mai puțin 30 g. E drept că Popa Ioan

știe acest lucru, dar ce vină are el dacă greutățile au lipsă la cîntar?! Au slăbit de atîtea drumuri. Toată ziua ba jos pe teighea, ba sus pe cîntar — nu-i ușor.

Trebuie să se aducă la cooperativa din Valea Stejarului greutăți noi și cu alea să fie cîntărite alimentele. Deocamdată suta de grame sau sfterul de kilogram existent în cooperativă cîntărește mai puțin. Și asta e destul de mult.

Niculescu Stellan
comuna Călan
raionul Hunedoara

URZICUȚO,

La fabrica de cherestea din Drencova (știți, localitatea aceea despre care la radio, cînd se transmite cota apelor Dunării, se spune ba că scade, ba că crește) se află un concasor. Că se află e bine. Rău e că se află neutilizat de foarte multă vreme și că nimeni nu s-a interesat de soarta lui. Dacă se interesa poate că s-ar fi luat măsuri în vederea transferării concasorului în cadrul unei întreprinderi care are nevoie de el. Am uitat însă să-ți spun că fabrica de cherestea din Drencova n-are nici o vină în problema concasorului aflat în incinta ei. Ea n-are decît rolul de depozit în situația de față. Rolul adevăratului vinovat este deținut cu succes de Întreprinderea forestieră „Moldova Nouă“, care deși are în inventar acest concasor, nu mai vrea să știe de el.

Dacă niște părinți nu vor să mai știe de copilul lor, se spune că sînt părinți denaturați. Dacă însă o întreprindere nu mai vrea să știe de un concasor ce-i aparține, cum se spune?

Și pentru că eu nu știu, întrebă-i pe tovarășii de la Întreprinderea forestieră „Moldova Nouă“. Ei probabil că știu.

Pînă una alta, păcat de concasorul respectiv. În loc să spargă piatră, șade în loc ca un bolovan.

Firulescu Ion
comuna Drencova,
raionul Moldova Nouă

URZICO DRAGĂ,

În incinta șantierului Săvinești se află un centru de carne, iar în incinta acestuia funcționează gestionarul Cociorbă Gh., care e un adevărat as în felul lui în probleme de carne. Vinde carnea — indiferent de calitatea ei — la un preț unic și bineînțeles la o calitate unică. Curat unic! Ceri carne calitatea I, a II-a sau a III-a, n-are nici o importanță. El vinde toată carnea după cum pofteste și la prețul de 12 lei kilogramul. Acest

Festivitate de premiere

Desen de FRED GHENĂDESCU

procedeu, care nemulțumește pe cumpărători, se pare însă că-l mulțumește foarte pe gestionarul respectiv. Și nici nu e de mirare dacă e lăsat să-și facă de cap de atîta vreme.

Cred că n-ar strica dacă cei care au calitatea de a controla activitatea gestionarului Cociorbă, i-ar face o vizită de... curtoazie să-l întreb de sănătate, de calitate, de activitate. Într-un cuvînt, de... carne. În ce măsură i-ar face plăcere o asemenea vizită și mai ales asemenea întrebări nu știu, așa că nu vreau să fac vreo afirmație. Vreau însă să cred că după o vizită de acest fel, gestionarul o să vîndă carnea așa cum se cuvine. Pe calități și nu... rasol!

Rusu Nicolae
comuna Roznov
raionul Piatra Neamț

Desen de I. DORU

BIROCRATUL: — Ce s-o fi întimplat că azi nu văd nici un solicitant!

„URZICA“

REVISTĂ BILUNĂRĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN“ — BUCUREȘTI

COLONIALISTUL: — Na, că și africa-
nii au luat acum obiceiul sorcovitului..

Desen de A POCH